

121. Ogled stare kraljeve hiše

1 Gostilničar je dejal: »O Gospod in Mojster, moja hiša je deležna preveč dobrega in preveč nikoli zaslužene milosti, kajti do zdaj sem še premalo storil za večno življenje!«

2 Jaz sem odgovoril: »Priatelj, Bog ne gleda na to, kaj si storil do zdaj ali česa nisi storil zaradi omejenosti svoje notranje luči in volje, temveč na to, kar boš počel odslej! Ker pa Bog vidi tvoj resni namen, se lahko že vnaprej veseliš Njegove milosti ter pravega in najpristnejšega dobrega. Če te že veliko prej ne bi poznal, kakor si ti Mene, tudi v tvojo hišo ne bi prišel«

3 S tem Mojim zagotovilom je bil gostilničar povsem zadovoljen in se Mi je s svojimi vred zahvalil za takšen pouk in vso milost, ki sem jo izkazal njegovi hiši.

4 Nato je svojim ukazal, naj v drugem nadstropju, v katerem smo bili, odprejo vse sobe in sobane, in to so tudi storili.

5 Najprej smo se odpravili na desno, v sosednjo veliko dvorano, ki se je šibila od bogastva in starin. V njej je bila na steni proti jugu velika marmorna plošča, na kateri je bilo zaradi neizbrisne barve še mogoče dobro razbrati tale Davidov psalm, ki preveden iz hebrejščine v današnji jezik zveni takole (*psalm 8*): *'Gospod, naš vladar, kako čudovito je Tvoje ime po vseh deželah, kjer se Ti zahvaljujejo kakor v nebesih! Iz ust otročičev in dojenčkov (poganov) si si pripravil oblast zaradi Svojih nasprotnikov, da bi ugnal tega sovražnika in maščevalca (farizeje in pismouke). Kajti jaz (David ali boljši del judovskega ljudstva) bom zagledal Tvoje nebo, delo Tvojih prstov, luno in zvezde, ki si jih ustvaril. ('Nebo' pomeni nauk, 'prsti' Gospodovo telesno, 'luna' Gospodovo ljubezen do ljudi in 'zvezde' neštete resnice, ki izhajajo iz ljubezni.)*

6 *Kaj je človek, da se ga spominjaš, ali otrok človekov, da skrbiš zanj?* (Pod 'človekom' je mišljeno vse človeštvo in pod 'otrokom' njegove slabosti in slepota). *Za nekaj časa ga bo Bog zapustil; in potem ga boš ovenčal s častjo in nakitom* (mišljen je čas babilonskega vlačugarstva, pod 'ga' pa so mišljeni kristjani brez notranje Božje luči). *Dal mu boš oblast nad deli Svojih rok, in vse položil pod njegove noge* (pod 'mu' je mišljen Gospod po čistem nauku iz nebes, ki bo nazadnje vse presvetlil in obvladoval); *drobnico in govedo in tudi živali na polju, ptice pod nebom, ribe morja in vse drugo v njem.* (Mišljeni so vsi ljudje in vsi rodovi Zemlje: pomembni in nepomembni, mladi in stari, izobraženi in neizobraženi, močni in šibki, vsi se bodo veseli sončili v oživljajoči luči iz nebes.) *O Gospod, naš Gospod, kako čudovito je Tvoje ime po vsej Zemlji!*

7 Ko sem z marmorne plošče prebral psalm, so se vsi zelo razveselili in gostilničar Me je prosil, naj jim ga na kratko razložim; kajti zdelo se mu je, da je v njem skrit moder in preroški pomen.

8 In Jaz sem mu dejal: »Spet pravilno domnevaš in pokazal ti bom skritega duha resnice; toda ne boš ga mogel povsem dojeti, ker David v psalmu govori in poje o zelo daljni prihodnosti.«

9 Nato sem razložil skritega duha psalma tako - le nekoliko bolj razširjeno -, kot je to storjeno že prej (*pod številko 6, op. p.*), s kratkimi in lahko razumljivimi opombami. S tem je bil gostilničar zelo zadovoljen in tudi hvaležen, prav tako drugi. Ugotovili so, da se vse ujema s tistim, kar sem jim že ob drugih priložnostih razumljivo pojasnil o usodi Svojega nauka in napovedal o daljni prihodnosti.

10 Potem nas je gostilničar pripeljal do prastare skrinje, ki je bila umetelno izdelana iz cedrovine in ebenovine, odprl jo je in rekel: »Ta skrinja je hranila posebne spise in zapise velikega in mogočnega kralja, zdaj ni nobenega več. Skrinjo uporabljam samo za varovanje zakladov, ki naj bi izvirali iz tistega časa.«

11 Odprl je več skrivnih predalov tega velikega zaboja in nam pokazal del strun iz črev, ki jih je izdelal sam David, kamnito fračo in nekaj kamnov, nato sulico in več pisalnih ploščic; vse to so Rimljani zelo pozorno opazovali in občudovali.

12 Mene pa je gostilničar vprašal: »Gospod in Mojster, so te relikvije res iz Davidovega časa?«

13 Jaz sem odgovoril: »Prijatelj, ni pomembno, ali so pristne ali ne, kajti za pravega človeka, ki živi samo za duha Božje življenjske resnice, niso prav nič vredne. Kar je modri judovski kralj vrednega zapustil, pa je duh v njegovih spisih in pesmih, in tudi to, kar se je o njegovih dobrih delih ohranilo v kroniki. Nekoč, v drugem življenju, bo imel človek za svoje najbolj blaženo bivanje samo to, kar si je pridobil s svojimi dobrimi deli po Božji volji.

14 Sicer pa duši, oplemeniteni in očiščeni zaradi dobrih del, ne škodi, če se veseli zgodovinskih starin; le vzdrži naj se pretiranega občudovanja takšnih stvari, ki so same po sebi mrtvi predmeti in za notranje življenje duše nimajo prav nobene vrednosti.

15 Kdor takšne stvari pretirano ceni, škodljivo malikuje in nazadnje zlahka zaide v različno praznoverje. In to bi bilo podobno mračnjaškemu poganstvu, proti kateremu se je treba - zaradi Božjega kraljestva, ki zdaj prihaja k vsem ljudem - bojevati v vseh smereh, da ne bi pognalo korenin v novem nauku, ga onesnažilo in uničilo, in bi se predčasno uresničil notranji pomen psalma, ki sem ti ga razložil; ljudje bi se lahko zaradi vsakovrstnega praznoverja pogreznili iz ene brezbožnosti v drugo.

16 Zato kaži te relikvije le tistim, ki se ne navdušujejo nad praznoverjem, jih imajo zgolj za povsem zgodovinske reči in jim ne pripisujejo tako imenovanega magičnega zdravilnega delovanja.

17 Poglej gore in njihovo skalovje! To so dela moči in Božje modrosti in zate neizmerno stare, in kot takšne prav gotovo veliko bolj omembe vredne kakor dela človeških rok. Kateri pameten človek pa bi gore častil ali celo molil k njim zato, ker so dela Božje vsemogočnosti in modrosti in se tudi ponašajo z nepopisno starostjo! So in ostajajo materija in imajo svoj pomen, ker koristijo Zemlji.

18 Takšne starine pa so bolj malo uporabne, deloma lahko rabijo le kot zgodovinski dokazi, če je mogoče potrditi, da so pristne, to pa se težko izkaže človeku, ki išče čisto resnico v vseh stvareh.

19 Te stvari tukaj so sicer pristne - toda četudi ti zagotovim to, pa to njihove vrednosti ne zveča. In zdaj veš tudi, kaj naj si misliš o teh relikvijah. Lahko znova zapreš skrinjo in nas zaradi Rimljanov odpelješ v drugo dvorano.«

122. Gospod razloži 93. psalm

1 Nato se Mi je gostilničar znova zahvalil še za to pojasnilo, zaprl skrinjo, in napotili smo se v vzhodno sobo. Ta je bila prav tako polna vsakovrstnih zakladov in starin, in Rimljani so bili zelo navdušeni.

2 Naš Agrikola pa je dejal: »Prijatelj, ti in tvoji starši in predniki so gotovo zelo pazili, da niso izdali, kaj vse ste imeli in še imate, ker bi sicer o tem že nekaj izvedeli tudi v Rimu. Kajti ti zakladi imajo dvojno vrednost: prvič, so iz plemenitih kovin, biserov in zelo dragocenih draguljev, in drugič, za vas, Jude, imajo še veliko zgodovinsko vrednost. «

3 Gostilničar je odgovoril: »Mogočni gospod, iz več razlogov je bilo treba skrajno molčati, vendar ne toliko zaradi Rimljanov kakor zaradi naših duhovnikov. Če bi ti kaj izvedeli, ne jaz ne ta hiša že dolgo ne bi imeli miru in bi za svoje pohlepne namene že marsikaj od tod tudi odpeljali. Vendar nismo razkrili, kaj imamo, čeprav so nas številni duhovniki že spraševali to in ono. In pred duhovniki imam tudi zato več miru, ker sem se z vsem, kar imam, postavil pod rimsko varstvo. V tem najvišjem nadstropju pa le redko gostim popotnike, ker jih zlahka gostim v pritličju in prvem nadstropju, imam pa še nekaj stranskih stavb, v katerih lahko prenočim številne goste. Tatov in roparjev se ne bojim, kajti prvič, ta hiša je, kakor ste videli, obdana z močnim in visokim obzidjem, ki ga ni mogoče preplezati, in drugič, to območje je preveč obljudeno in pošteno, zato se ga tatovi in roparji ogibajo, tu so zakladi dobro in varno spravljani. Toda tam je spet plošča s psalmom. Gospod naj nam ga razloži!«

4 Jaz sem rekel: »Da, da, to bo pametneje, kakor še naprej občudovati stare zaklade, ki nimajo nobene vrednosti za dušo in duha. Če pa boste v prihodnje že zbirali zaklade, zbirajte takšne, ki jih ne načenja rja in jih ne morejo uničiti molji. Kaj koristijo

človeku vsi zakladi sveta, če pa škodujejo duši? Če je v duši zaradi ljubezni do mrtvih zemeljskih zakladov pognala klica smrti, po kateri duša preide v smrt materije - kdo jo bo rešil iz železnega prirneža sodbe, ki je postala ljubezen in le navidezno življenje duše?«

5 Gostilničar je odvrnil: »O Gospod in Mojster, Bog zmore vse!«

6 Jaz sem odgovoril: »To drži, vendar v večnosti vse napreduje veliko počasneje kakor na tem svetu, kjer traja vse le omejen, kratek čas, vse se hitro in zlahka spremeni, in v obliki, v kakršni je, preneha obstajati za zmeraj.

7 V kraljestvu duhov pa čas ne teče in ne moreš reči: 'Danes bom naredil to in jutri ono!': temveč je že vse takoj storjeno dejanje ali v duši dokončano delo. Kadar je to nekaj slabega, iz česa bo potem duša, ki živi naprej, vzela novo gradivo in nov vpogled, da bi lahko predrugačila v njej obstoječe slabo?

8 Tam je sicer tudi omogočeno, da se duša spremeni, toda to pri duši, ki se je zelo pogreznila v svet, pogosto traja izredno dolgo, in nazadnje se kot zanesljivo doseže le malo. Življenje duše je namreč ljubezen. Če je ta duhovna in po Božjem redu torej dobra, ima duša tudi pravo in popolno življenje v sebi in večno živi naprej v veliki bistrini, in to je pravzaprav že pravo večno življenje; če pa je ljubezen v duši materialna, je duša mrtva, ker je obsojena, saj je življenje duše odvisno od tega, koliko ljubezni je v njej.

9 Takšno življenje pa ne more biti pravo, temveč le navidezno in varljivo. In ker je takšno, ni večno, saj v takšni sprevrženi obliki ne more obstajati, temveč se mora spremeniti ali v dobro ali, v najslabšem primeru, v skrajno slabo. To pa pomeni strogo prisilno sodbo in pravzaprav večno smrt; njenih trdnih vezi pa se duša znebi enako težko, kakor če bi se hotel trd kamen sam od sebe preoblikovati v čisto in tekočo izvirsko vodo.

10 Zato ne ljubite sveta, temveč ubežite njegovi zapeljivi naravi, uporabljajte svoje zaklade v dober namen in postali bodo pravi zakladi za dušo in duha.

11 In zdaj pogledjmo, kaj je David nekoč zapisal na kamnito ploščo pritrjeno na zid pred nami!

12 Kar je tam zapisano, se glasi (psalm 93): *'Gospod kraljuje in je čudovito okrašen (z ljubeznijo, modrostjo in oblastjo), Gospod je okrašen in odkar obstaja svet obstaja tudi Njegovo kraljestvo (Božje kraljestvo na Zemlji), zasnovano tako, da bo tudi večno obstajalo. V njem je zasidran večni prestol (resnica in življenje); Ti, o Gospod, si večen! Vode se dvigajo, čedalje bolj bučijo, čedalje višje valovijo! Morski valovi so velikanski in strašno bučijo, toda Gospod je še večji v svojih višavah. Tvoja beseda je pravi nauk in svetost je okras Tvoje hiše za vse večne*

čase? (Lorberjev zapis se razlikuje od zapisa tega psalma v Svetem pismu. Op. p.)
13 Glejte, tako zveni ta kratki, vendar vsebinsko nadvse pomembni psalm, ki prav v današnjem času širi svojo skrito svetlobo in že osvetljuje tudi prihodnost!

14 Prestol večne resnice bo zdaj postavljen za vso Zemljo in bo tudi obstal; okrepili pa so se tudi vodni tokovi hinavcev, lažnivcev, farizejev in lažnih prerokov in bučijo čedalje huje, da bi preglasili resnico, ki je prišla k ljudem iz nebes, in s svojimi mogočnimi valovi skušajo zadušiti svetlobo. Tudi morski valovi so se močno okrepili in strahotno bučijo.

15 To ponazarja prihodnji mogočni boj med svetlobo in temo; toda nad njimi je Gospodova resnica, ki bo nazadnje zmagala nad vsem, kar je lažnega in zlega. Orožje bo čista beseda iz Božjih ust, pristni življenjski nauk, in ta bo za večno ostal; kajti kakor je Bog večni in mogočen, takšna je tudi Njegova beseda! In tako kot je svetost luč in Božji okras, so svete tudi Njegove besede in je svet Njegov nauk.

16 Božja hiša pa ni nekaj takega kakor mrtvi jeruzalemski tempelj, temveč so to ljudje, ki slišijo Božjo besedo, jo z veseljem sprejemajo in živijo po njej. - Zdaj sem vam prebral in razložil tudi ta psalm; odkrito Mi povejte, ali ste ga dobro razumeli?«

17 Oglasil se je gostilničar: »O Gospod in Mojster, kdo ga ne bi razumel! Kajti kar je David zapisal po Božjem navdihu, to je zdaj v resnici čudežno pred nami in nam razkriva daljno prihodnost in tudi sedanost. Bučanje vodnih tokov in mogočno valovanje morja mi ni nikoli ugajalo; toda kaj lahko storimo proti temu, kaj lahko ukrenemo? Dokler bo svet obstajal, bo tudi ostal to, kar je - očiščevalna tarnajoča hiša za človeške duše, in dokler se bosta na Zemlji menjavala dan in noč in ima človek svobodno voljo, tudi ne bo moglo biti povsem svetlo v skupnostih in človeških srcih. Blagor tistemu, ki prejme luč in jo v svoji hiši tudi ohrani in skrbi zanjo v blagor svoje hiše!«

18 Jaz sem rekel: »Prav imaš, toda kdor ima v svoji hiši pravo luč in skrbi zanjo, naj je ne skriva povsem, od časa do časa naj ta ob primerni priložnosti zasije tudi nad hišo. In ko bo tako storilo veliko hiš, se bo tudi duh teme v svetu zelo zmanjšal in dan bo pregnal noč. - Toda zdaj si oglejmo še druge sobane v drugem nadstropju te hiše. Rimljani bi si namreč radi ogledali vse.«

123. Zgodovinski podatki o Davidovi hiši

1 Nato smo si ogledali še vse druge sobane, polne vsakovrstnih dragocenosti.

2 Ko smo se vrnili v jedilnico in posedli za mizo, ki je bila še zmeraj obložena z različnimi jedmi in pijačami, in je ta ali oni še kaj prigriznil ali popil, so se oglasili Rimljani: »To je prava kraljevska hiša, ki priča o nekdanji veličini judovskega ljudstva.

Le nekaj se nam zdi nenavadno, kako je lahko, zgodovinsko gledano, ostala nepoškodovana med vladavino Babilona, ki je po kralju Davidu trajala še polnih štirideset let? Kajti, kot beremo, si je babilonski kralj, potem ko je osvojil to deželo in porušil Jeruzalem in tempelj, prilastil tudi vse njene zaklade in jih dal prepeljati v Babilon. Ali ni vedel za velike zaklade te znamenite stare kraljevske hiše?

3 Gostilničar je odgovoril: »Po hišni kroniki so Babilonci tej hiši prizanesli. Uničevali so predvsem v Jeruzalemu in okolici in še v štiridesetih mestih, tudi v Samariji in Galileji. Območju okoli Betlehema, ki je bilo tedaj videti še zelo revno, so bolj prizanesli, poleg tega so prejeli tudi skromno odkupnino; prebivalcev pa niso odpeljali v ujetništvo, temveč so od njih samo zahtevali, da ostanejo podložniki, v celoti priznajo babilonsko oblast in vsako leto plačujejo davek. Kdor je bil voljan to storiti in jim je zahtevano na vnaprej določen dan tudi plačal, tega so pustili pri miru; toda tam, kjer so naleteli na trdovraten odpor, so pokončali vse, hiše in mesta oropali in zravnali s tlemi. To pa se v Betlehemu ni zgodilo, in zato stoji stari Betlehem, kakršen je bil zgrajen v Davidovem času, in tudi ta hiša še danes. Tega območja, ki je bilo zmeraj najbolj zvesto Gospodu Bogu, Bog tudi ni tako zelo prizadel kakor ponosni stari Jeruzalem in še deset bogatih trgovskih mest polnih zlata in srebra. Menim, da so bili Babilonci zato tukaj prizanesljivejši kakor v drugih mestih in krajih.«

4 Agrikola je pripomnil: »Da da, verjetno je res bilo tako; ko so babilonski vojskovodje zavzeli to veliko judovsko kraljestvo, si niso mogli privoščiti, da bi ostali brez delovne sile. Če bi to storili in deželo pustili brez ljudi, kdo bi jim potem plačeval davek? Res pa je, da so veliko tedanjih odličnikov odpeljali kot talce v Babilon. Zato so lahko bolj prizanesli temu kraju in območju, kjer je bilo ljudstvo mirno in se ni upiralo. Tako ravnamo tudi mi, Rimljani, ki kot vojščaki in zavojevalci s premaganimi sicer nismo usmiljeni, a se do ljudstva, mesta ali skupnosti, ki se preda in je prijateljsko, nikoli ne vedemo kot sovražniki, temveč že takoj kot prijatelji.«

5 Nato je gostilničar Rimljane zaprosil, naj doma ne pripovedujejo, kaj so videli tukaj.

6 Agrikola je dejal: »Ne skrbi; nam, Rimljanom, je lastninska pravica sveta, in po naših zakonih pribijemo tatove, roparje, morilce in izdajalce na križ. Glede tega, kar imaš, bodi brez skrbi, do revnih bodi kar se da odprtih rok, tako kot ti je svetoval Gospod in Mojster, pa boš imel mir, kajti tudi mi, Rimljani, verujemo v Gospoda in v izpolnitev Njegovih obljub.

7 Po teh Rimljanovih besedah smo vstali od mize in se spet podali na prosto ter se začeli pripravljati na vrnitev v Betanijo - vendar gostilničar o našem odhodu kar ni hotel nič slišati. Ker pa smo vztrajali, nas je prosil, naj ostanemo pri njem vsaj še uro. Ustregli smo mu, se še o marsičem pogovorili in se potem v gostilničarjevem

spremstvu odpravili nazaj. Gostilničar, njegova žena, njegovi otroci in tudi njegova mati ter ozdravljeni hlapec so se Mi pred odhodom še enkrat najiskrenejše zahvalili in Me prosili, naj jih ne pozabim, ko bodo spet v stiski. To sem jim obljubil, jih blagoslovil in odslovil vse, razen gostilničarja, ki nas je, kot je bilo že povedano, spremljal v Betanijo.

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 8